

КОРПУС И „МИСЪЛ“. ОПЕРАЦИИ И ОПЦИИ НА МОДЕРНИЗМА

Корпусът има своите операции, мисълта своите опции – операциите се наричат работа, техника, моделиране, оформяне, изработка; опциите са изборът, програматорът, предварителната насока и тенденция, планът, проектът. Тялото работи, мисълта предвижда. Тялото формира вещността, мисълта вещае. Критическите постулати на д-р Кръстев са разработени от тримата поети – Пенчо Славейков, Пейо Яворов и Петко Тодоров. Те са отделните опции на програмата „Мисъл“, нейни проявления, видимости, тела.

Настоящата тема започва не заради кръга „Мисъл“, а заради корпуса; не за да добави нова мисъл, а за да разкаже за недъзите на тялото, да подхване „Мисъл“ откъм неговата органичност, да го разбере като организъм. Мисълта изработва плана, тялото дава място да се осъществи опитът. Езикът провежда, трансформира мисленето в тяло, в протяжност, в плът и буква. Настоящата разработка придобива опит чрез изследването на кръга „Мисъл“: опит в мисленето, опит в тялото и опит във връзката между тях – езика. Тя търси собствен език, език на тялото, език на образа, образи концепти, образи тела, метафората вместо (като) научната документация – терминологията. Разработката функционира чрез фигури, фигурите, членове на корпуса „Мисъл“ – д-р Кр. Кръстев, П. П. Славейков, П. К. Яворов, П. Ю. Тодоров. Корпусът „Мисъл“ не поклъва от нищото, а се гради с останките на разпадането на стария кумир Вазов – ЦИТАДЕЛАТА Вазов. „Мисъл“ трябва да разклати Цитаделата Вазов, да я разбие, разруши, разглоби, за да набави материал за собственото си тяло. Цитаделата трябва да се взриви, да бъде раздробена на парчета, на фигури, да бъде фрагментирана, за да се освободи място за ново литературно тяло – корпуса „Мисъл“. Стари и млади не спорят, а ожесточено претендират за естетическа доминанта, за надмощие и влияние. Генезисът на модернизма е в разколебаването на целостта и монолитността на литературата, раздробяването и пренареждането ѝ, което е комплекс и на всяка модерност. Собствено характерното за модернизма е, че сменя и захвърля извънлитературни патерици – родина, национално, народ, минало, история. Не го подчинява на авторитети, а го постановява като автономно. Литературата спира да бъде полезна, да бъде разбираема, да се стреми да